

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

4. června 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Ochrana spotřebitelů – Směrnice 2002/65/ES – Úvěrová smlouva uzavřená na dálku – Právo odstoupit od smlouvy – Důsledky – Článek 7 odst. 4 – Vrácení obdržených plnění – Zaplacení náhrady za užívání – Povinnost poskytovatele – Vyloučení“

Ve věci C-301/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Landgericht Bonn (zemský soud v Bonnu, Německo) ze dne 17. dubna 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 4. května 2018, v řízení

Thomas Leonhard

proti

DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení M. Safjan (zpravodaj), předseda senátu, L. Bay Larsen a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Leonhard C. Köhlerem, Rechtsanwältin,
- za DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG A. Menkelem, Rechtsanwalt,
- za německou vládu původně T. Henzem, M. Hellmannem a E. Lankenauem, poté M. Hellmannem a E. Lankenauem, jakož i J. Möllerem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi F. Erlbacherem a C. Valero, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 7 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnic 97/7/ES a 98/27/ES (Úř. věst. 2002, L 271, s. 16; Zvl. vyd. 06/04, s. 321).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi T. Leonhardem a DSL Bank – provozovna DB Privat- und Firmenkundenbank AG (dále jen „DSL Bank“) ve věci uplatnění T. Leonhardem práva na odstoupení od úvěrové smlouvy uzavřené mezi těmito stranami.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 1, 3 a 13 až 14 odůvodnění směrnice 2002/65 uvádějí:
 - „(1) V souvislosti s dosahováním cílů jednotného trhu je důležité přijmout opatření určená k postupné konsolidaci tohoto trhu a tato opatření musí dále přispívat k dosahování vysoké úrovně ochrany spotřebitele v souladu s články 95 a 153 [ES].
 - [...]
 - (3) [...] Aby byla chráněna svoboda volby, která je základním právem spotřebitele, je nutná vysoká míra ochrany spotřebitele, aby se zvýšila důvěra spotřebitele v prodej na dálku.
 - [...]
 - (13) Touto směrnicí by měla být zaručena vysoká úroveň ochrany spotřebitele za účelem zajištění volného pohybu finančních služeb. Členské státy by v oblastech harmonizovaných touto směrnicí neměly smět přijímat jiná ustanovení, než která stanoví tato směrnice, ledaže je v této směrnici výslovně uvedeno jinak.
 - (14) Tato směrnice se vztahuje na veškeré finanční služby, jež mohou být poskytovány na dálku. Některé finanční služby se však řídí zvláštními právními předpisy Společenství, které se na tyto finanční služby nadále vztahují. Měly by nicméně být stanoveny zásady pro uvádění takových služeb na trh na dálku.“
- 4 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Předmět a oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Předmětem této směrnice je harmonizace právních a správních předpisů členských států pro uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku.“

5 Článek 2 uvedené směrnice, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se:

- a) ‚smlouvou uzavřenou na dálku‘ rozumí jakákoli smlouva o finančních službách uzavřená mezi poskytovatelem a spotřebitelem v rámci systému odbytu na dálku nebo poskytování služeb na dálku provozovaného poskytovatelem, který pro účely této smlouvy používá výhradně jeden nebo více prostředků dálkové komunikace až do okamžiku, v němž je smlouva uzavřena, a včetně tohoto okamžiku;
- b) ‚finanční službou‘ rozumí jakákoli služba bankovní, úvěrové, pojistné, osobní důchodové, investiční nebo platební povahy;
- c) ‚poskytovatelem‘ rozumí jakákoli fyzická nebo právnická osoba, veřejnoprávní nebo soukromá, která je v rámci své obchodní nebo profesní činnosti smluvním poskytovatelem služeb na základě smluv uzavřených na dálku;
- d) ‚spotřebitelem‘ rozumí jakákoli fyzická osoba, která ve smlouvách uzavřených na dálku jedná pro účely ležící mimo její obchodní, podnikatelské nebo profesní zaměření;

[...]“

6 Článek 3 téže směrnice, nadepsaný „Informace poskytované spotřebiteli před uzavřením smlouvy na dálku“, v odstavci 1 stanoví:

„Než je spotřebitel zavázán jakoukoli smlouvou uzavřenou na dálku nebo nabídkou, jsou mu s náležitým předstihem poskytnuty tyto informace ohledně:

[...]

3) smlouvy uzavřené na dálku

- a) existence nebo neexistence práva na odstoupení od smlouvy podle článku 6 a existuje-li právo na odstoupení, doba jeho trvání a podmínky pro jeho uplatnění, včetně informace o částce, jejíž zaplacení může být na spotřebiteli požadováno na základě čl. 7 odst. 1, jakož i důsledky neuplatnění tohoto práva;

[...]“

7 Článek 6 směrnice 2002/65, nadepsaný „Právo na odstoupení od smlouvy“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby měl spotřebitel lhůtu 14 kalendářních dnů na odstoupení od smlouvy bez smluvní pokuty a bez uvedení důvodu. [...]

Lhůta pro odstoupení od smlouvy začíná běžet

- buď dnem uzavření smlouvy na dálku [...],
- nebo dnem, k němuž spotřebitel obdrží smluvní podmínky a informace v souladu s čl. 5 odst. 1 nebo 2, je-li tento den pozdější než den uvedený v první odrážce.

[...]

2. Právo na odstoupení se nevztahuje na

[...]

c) smlouvy, jež obě strany zcela splnily na výslovnou žádost spotřebitele předtím, než spotřebitel uplatnil právo na odstoupení.

3. Členské státy mohou stanovit, že se právo na odstoupení nevztahuje na

a) jakýkoli úvěr zamýšlený především za účelem získání nebo ponechání si práva vlastnictví k pozemku nebo ke stávající nebo projektované stavbě nebo za účelem opravy nebo zhodnocení stavby, nebo

b) jakýkoli úvěr zajištěný hypotékou nebo nemovitým majetkem nebo právem souvisejícím s nemovitým majetkem, nebo [...]

[...]

6. Jestliže spotřebitel uplatňuje právo na odstoupení, oznámí to před uplynutím lhůty podle praktických pokynů poskytnutých mu podle čl. 3 odst. 1 bodu 3) písm. d) pomocí prostředků, které mohou být ověřeny podle vnitrostátních právních předpisů. Lhůta se považuje za dodrženu, jestliže je toto oznámení, pokud je učiněno na papíře nebo na jiném trvanlivém médiu, jež je k dispozici příjemci a k němuž má příjemce přístup, odesláno před uplynutím lhůty.

[...]“

8 Článek 7 téže směrnice, nadepsaný „Platba za služby poskytnuté před odstoupením“, stanoví:

„1. Když spotřebitel vykonává právo na odstoupení podle čl. 6 odst. 1, může být na něm požadováno, aby neprodleně zaplatil jen za službu skutečně poskytnutou poskytovatelem podle smlouvy uzavřené na dálku. Plnění smlouvy může začít až poté, co spotřebitel vysloví souhlas. [...]

[...]

3. Poskytovatel nesmí od spotřebitele požadovat platbu podle odstavce 1, pokud neprokáže, že spotřebitel byl řádně informován o dlužné částce v souladu s čl. 3 odst. 1 bodem 3) písm. a). Tuto částku nemůže v žádném případě požadovat, pokud zahájil plnění smlouvy před uplynutím lhůty pro odstoupení stanovené v čl. 6 odst. 1 bez předchozí žádosti spotřebitele.

4. Poskytovatel neprodleně a nejpozději do 30 kalendářních dnů vrátí spotřebiteli všechny částky, které od něho přijal podle smlouvy uzavřené na dálku, vyjma částku uvedenou v odstavci 1. Tato lhůta začíná běžet dnem, kdy poskytovatel obdrží oznámení o odstoupení.

5. Spotřebitel neprodleně a nejpozději do 30 kalendářních dnů vrátí poskytovateli všechny částky a/nebo věci přijaté od poskytovatele. [...]

Německé právo

9 Ustanovení § 312b Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „BGB“), ve svém odstavci 1 stanoví:

„Smlouvami uzavřenými na dálku se rozumí smlouvy o prodeji zboží nebo poskytnutí služeb, včetně finančních služeb, které se uzavírají mezi podnikatelem a spotřebitelem výhradně za použití prostředků dálkové komunikace, s výjimkou případu, kdy v rámci systému organizovaných prodejů nebo

poskytování služeb na dálku nedochází k uzavření smlouvy. Finančními službami ve smyslu první věty jsou bankovní služby a jakékoli služby úvěrové, pojistné, osobní důchodové, investiční nebo platební povahy.“

10 Ustanovení § 312d BGB stanoví:

- „1. Spotřebitel, který uzavřel smlouvu na dálku, má právo na odstoupení podle § 355. [...]
 2. Na rozdíl od ustanovení § 355 odst. 2 první věty nezačíná lhůta pro odstoupení běžet před splněním informačních povinností podle § 312c odst. 2 [...] a u poskytování služeb před dnem uzavření smlouvy.
 3. Pokud se smlouva týká poskytování služeb, zaniká právo na odstoupení také v těchto případech:
 - 1) u finanční služby zaniká právo na odstoupení v případě smlouvy, kterou obě strany zcela splnily na výslovnou žádost spotřebitele před tím, než spotřebitel uplatnil právo na odstoupení, [...]
- [...]
5. Právo na odstoupení dále nevzniká u smluv uzavřených na dálku, u kterých má spotřebitel na základě § 495 a 499 až 507 právo na odstoupení nebo vrácení plnění podle § 355 nebo 356. Na takové smlouvy se použije obdobně odstavec 2.
 6. U smluv o finančních službách uzavřených na dálku musí spotřebitel odlišně od § 357 odst. 1 poskytnout náhradu hodnoty poskytnuté služby podle předpisů o zákonném odstoupení pouze tehdy, jestliže byl před učiněním svého projevu vůle k uzavření smlouvy na tento právní důsledek upozorněn a jestliže výslovně souhlasil s tím, že podnikatel zahájí provádění služby před uplynutím lhůty k odstoupení.“

11 Ustanovení § 346 BGB tedy stanoví:

- „1. V případě, že si smluvní strana ve smlouvě vyhradila právo na odstoupení od smlouvy nebo jí takové právo náleží ze zákona, musí být v případě odstoupení vrácena přijatá plnění a vydány získané přírůstky.
2. Dlužník je povinen namísto vrácení plnění nebo vydání přírůstků zaplatit náhradu, jestliže:
 - 1) je vrácení vyloučeno z důvodu povahy obdrženého plnění [...]

Stanoví-li smlouva protiplnění, musí být toto protiplnění základem pro výpočet náhrady; má-li být náhrada zaplacená za prospěch plynoucí z poskytnutého úvěru, lze prokázat, že hodnota tohoto prospěchu byla ve skutečnosti nižší.“

12 Ustanovení § 355 BGB v odstavci 3 stanoví:

„Právo na odstoupení od smlouvy zaniká nejpozději šest měsíců od jejího uzavření. Při dodání zboží tato lhůta nezačíná plynout před dnem doručení zboží jeho příjemci. Odchylně od první věty právo na odstoupení nezaniká, pokud spotřebitel nebyl o svém právu na odstoupení řádně poučen, u smluv o finančních službách uzavřených na dálku dále ani tehdy, jestliže podnikatel řádně nesplnil své oznamovací povinnosti podle § 312c odst. 2 bodu 1.“

13 Ustanovení § 495 BGB v odstavci 1 stanoví:

„Příjemce úvěru má v případě smlouvy o úvěru právo na odstoupení podle § 355.“

14 Verordnung über Informations- und Nachweispflichten nach bürgerlichem Recht (nařízení o informačních a důkazních povinnostech podle občanského práva) ve znění použitelném na spor v původním řízení stanoví informační povinnost, kterou musí podnikatel dodržovat, když uzavírá se spotřebitelem zejména smlouvy na dálku, a plní informační povinnosti úvěrových institucí vůči příjemcům úvěru.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

15 V listopadu 2005 uzavřel T. Leonhard jakožto spotřebitel s DSL Bank, úvěrovou institucí, dvě smlouvy určené k financování nabytí dvou bytů (dále jen „dotčené smlouvy“).

16 Uzavření dotčených smluv proběhlo následujícím způsobem.

17 Dne 10. listopadu 2005 předala DSL-Bank T. Leonardovi dva předem vyhotovené dokumenty, nadepsané „úvěrová smlouva“, které obsahovaly poučení o právu na odstoupení od smlouvy. Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, toto poučení nepřebíralo znění platné německé právní úpravy, a tudíž se na něj nemohla vztahovat nevyvratitelná domněnka legality, která se vztahovala na vzor poučení obsažený v příloze nařízení o informačních a důkazních povinnostech podle občanského práva ve znění použitelném na spor v původním řízení.

18 Thomas Leonard podepsal uvedené dokumenty dne 11. listopadu 2005 a předal je DSL-Bank. Poté poskytl žalobce sjednané zajištění a zejména zřídil zástavní právo k dotčeným nemovitostem. Na jeho žádost DSL-Bank uvolnila čerpání úvěru.

19 Poté, co T. Leonhard hradil měsíční platby úroků z poskytnutého úvěru, dopisem ze dne 14. listopadu 2015 odstoupil od dotčených smluv. Na podporu tohoto prohlášení o odstoupení uvedl, že poučení o právu na odstoupení od smlouvy, které mu bylo poskytnuto při uzavření těchto smluv, nebylo v souladu s vnitrostátní právní úpravou. Pokud jde o budoucí platby úroků, které měl T. Leonhard provést, uvedl, že tyto platby nemohou být považovány za uznání jeho povinností vyplývajících z dotčených smluv a vyrazuje si právo požádat DSL-Bank o vrácení těchto plateb.

20 Vzhledem k tomu, že DSL-Bank odmítla uznat, že T. Leonhard právoplatně odstoupil od dotčených smluv, podal posledně uvedený k Landgericht Bonn (zemský soud v Bonnu, Německo) návrh znějící na určení, že jeho odstoupení od smlouvy je právoplatné a že DSL-Bank se ukládá, aby uhradila náhradu za užitek z úroků, které T. Leonhard zaplatil DSL-Bank před odstoupením od smlouvy.

21 Podle předkládajícího soudu musí být dotčené smlouvy kvalifikovány jako „smlouvy uzavřené na dálku“ ve smyslu § 312b BGB, přičemž se ustanovení o právu na odstoupení od smlouvy ve smlouvách uzavřených na dálku, v zásadě použijí v souladu s vnitrostátní judikaturou rovněž na smlouvy o hypotéčním úvěru.

22 Předkládající soud má za to, že jelikož poučení o právu na odstoupení od smlouvy obsažené v dokumentech uvedených v bodě 17 tohoto rozsudku nebylo v souladu s vnitrostátní právní úpravou, je třeba uznat, že T. Leonhard právoplatně odstoupil od dotčených smluv.

23 Pokud jde o důsledky tohoto odstoupení od smlouvy, tento soud uvádí, že v souladu s § 346 odst. 1 a § 346 odst. 2 první větou bodem 1 BGB je příjemce úvěru povinen vrátit poskytovateli úvěru zapůjčenou jistinu, jakož i užitky z této jistiny, jejichž výše je podle § 346 odst. 2 druhé věty BGB v zásadě rovná úrokům stanoveným smlouvou uzavřenou mezi stranami. Poskytoval úvěru je povinen vrátit příjemci úvěru nejen obdržené částky, ale rovněž plody z těchto částek.

- 24 Dodává, že pokud jde o smlouvy uzavřené na dálku, které se týkají finančních služeb, spotřebitel je podle § 312d odst. 6 BGB povinen uhradit náhradu hodnoty za poskytnutou službu jen tehdy, jestliže byl upozorněn na tento důsledek a výslovně souhlasil s tím, že podnikatel je upozorněn, a jestliže výslovně souhlasil s tím, že podnikatel zahájí provádění služby před uplynutím lhůty k odstoupení. Předkládající soud má zároveň za to, že lze uplatnit takový výklad vnitrostátní právní úpravy, podle něhož má spotřebitel vždy nárok na náhradu za plody podle § 346 odst. 2 první věty bodu 1 BGB. V tomto případě spotřebitel-příjemce úvěru podle tohoto soudu dosáhne nejen vrácení splacené jistiny a úroků zaplacených poskytovateli úvěru, ale i nárok na náhradu za plody.
- 25 Podle předkládajícího soudu však článek 7 směrnice 2002/65 brání tomu, aby příjemce úvěru požadoval po poskytovateli úvěru takovou náhradu za plody vzhledem k tomu, že tato směrnice úplně harmonizovala právní úpravu členských států v tomto ohledu.
- 26 Za těchto podmínek se Landgericht Köln (zemský soud v Bonnu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba vykládat čl. 7 odst. 4 směrnice 2002/65 v tom smyslu, že brání ustanovení vnitrostátního práva, které stanoví, že poté, co spotřebitel odstoupil od úvěrové smlouvy uzavřené na dálku, poskytovatel musí spotřebiteli nejen vrátit částku, kterou od něj obdržel v rámci plnění uvedené smlouvy, ale rovněž mu zaplatit náhradu za plody z této částky?“

Řízení před Soudním dvorem

- 27 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 4. prosince 2018 byla projednávaná věc přerušena do vyhlášení rozsudku ze dne 11. září 2019, Romano (C-143/18, EU:C:2019:701).
- 28 Kancelář Soudního dvora zaslala tento rozsudek předkládajícímu soudu.
- 29 Dopisem ze dne 25. září 2019 došlým Soudnímu dvoru dne 1. října 2019 předkládající soud v odpovědi na otázku položenou Soudním dvorem, informoval Soudní dvůr, že trvá na své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, jelikož v rozsudku ze dne 11. září 2019, Romano (C-143/18, EU:C:2019:701) Soudní dvůr neodpověděl na třetí předběžnou otázku, která je totožná s jedinou otázkou položenou v projednávané věci.

K předběžné otázce

- 30 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 7 odst. 4 směrnice 2002/65 musí být vykládán v tom smyslu, že když spotřebitel uplatňuje své právo na odstoupení od úvěrové smlouvy uzavřené na dálku s poskytovatelem úvěru, má tento spotřebitel – s výhradou částek, které on sám je povinen zaplatit tomuto poskytovateli za podmínek uložených v čl. 7 odst. 1 a 3 této směrnice – nárok na to, aby od tohoto poskytovatele úvěru získal vrácení splacené jistiny a úroků zaplacených v rámci plnění této smlouvy, ale nikoli na to, aby mu byla zaplacena náhrada za plody z této jistiny a těchto úroků.
- 31 Úvodem předkládající soud konstatuje, že v souladu s vnitrostátní právní úpravou uvedenou v bodě 24 tohoto rozsudku má spotřebitel-příjemce úvěru, který odstoupil od smlouvy uzavřené s poskytovatelem úvěru, nárok na to, aby získal nejen vrácení splacené jistiny a úroků zaplacených tomuto poskytovateli, nýbrž také na to, aby mu byla zaplacena náhrada za plody.

- 32 V tomto ohledu je třeba připomenout, jak vyplývá z čl. 7 odst. 4 směrnice 2002/65, že když se spotřebitel rozhodne uplatnit své právo na odstoupení od úvěrové smlouvy uzavřené na dálku, je poskytovatel úvěru povinen mu vrátit veškeré částky, které obdržel od tohoto spotřebitele podle této smlouvy, s výjimkou částky uvedené v odstavci 1 tohoto článku 7, a sice částky, kterou za podmínek uložených v čl. 7 odst. 3 této směrnice, obdržel v rámci skutečně poskytnuté finanční služby.
- 33 Znění čl. 7 odst. 4 směrnice 2002/65 je jednoznačné a stanoví povinnost poskytovatele úvěru vrátit spotřebiteli jen „všechny částky, které od něho přijal“ podle smlouvy uzavřené na dálku.
- 34 Když spotřebitel uhradí poskytovateli úvěru v rámci plnění úvěrové smlouvy zapůjčenou jistinu zvýšenou o úroky, vrácení uvedené v čl. 7 odst. 4 směrnice 2002/65 se musí vztahovat jak na částky zaplacené tímto spotřebitelem jakožto jistina, tak na úroky z úvěru.
- 35 Článek 7 odst. 4 směrnice 2002/65 ani žádné jiné ustanovení této směrnice neobsahuje v případě, že spotřebitel odstoupil od smlouvy uzavřené s poskytovatelem, povinnost tohoto poskytovatele zaplatit tomuto spotřebiteli kromě jistiny a úroků zaplacených tímto spotřebitelem, také náhradu za plody z částek obdržených tímto poskytovatelem v rámci plnění uvedené smlouvy.
- 36 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 1 odst. 1 směrnice 2002/65 vykládaného ve světle jejího bodu 13 odůvodnění, tato směrnice provádí úplnou harmonizaci aspektů, které upravuje. Jak totiž uvádí tento bod odůvodnění, členské státy by v oblastech harmonizovaných touto směrnicí neměly smět přijímat jiná ustanovení, než která stanoví uvedená směrnice, ledaže je v ní výslovně uvedeno jinak (rozsudek ze dne 11. září 2019, Romano, C-143/18, EU:C:2019:701, bod 34).
- 37 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 7 odst. 4 směrnice 2002/65 musí být vykládán v tom smyslu, že když spotřebitel uplatňuje své právo na odstoupení od úvěrové smlouvy uzavřené na dálku s poskytovatelem úvěru, má tento spotřebitel – s výhradou částek, které on sám je povinen zaplatit tomuto poskytovateli za podmínek uložených v čl. 7 odst. 1 a 3 této směrnice – nárok na to, aby od tohoto poskytovatele úvěru získal vrácení splacené jistiny a úroků zaplacených v rámci plnění této smlouvy, ale nikoli na to, aby mu byla zaplacená náhrada za plody z této jistiny a těchto úroků.

K nákladům řízení

- 38 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Článek 7 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnic 97/7/ES a 98/27/ES musí být vykládán v tom smyslu, že když spotřebitel uplatňuje své právo na odstoupení od úvěrové smlouvy uzavřené na dálku s poskytovatelem úvěru, má tento spotřebitel – s výhradou částek, které on sám je povinen zaplatit tomuto poskytovateli za podmínek uložených v čl. 7 odst. 1 a 3 této směrnice – nárok na to, aby od tohoto poskytovatele úvěru získal vrácení splacené jistiny a úroků zaplacených v rámci plnění této smlouvy, ale nikoli na to, aby mu byla zaplacená náhrada za plody z této jistiny a těchto úroků.

Podpisy.